

75
de ani
de Știința
LA
MUȚI
ANI!

Trei sferturi de veac de Universitatea: Începuturile legendei și mugurii gloriei

Astăzi o știm cu toții, suporteri mari și mici. O știu până și rivalii care ne poartă sâmbetele: pe 5 septembrie 1948 se înființa Clubul Sportiv Universitar Craiova și, implicit, secția lui de fotbal, UNSR Craiova, viitoarea Universitatea. Am împărțit istoria Științei în trei mari perioade, câte un sfert de secol fiecare (astăzi, în 2023, tocmai se încheie al treilea, odată cu împlinirea celor 75 de ani de existență). Pentru că despre primul dintre aceste sferturi de secol s-a vorbit mai puțin, ne vom concentra pe acela în povestea noastră. Ne vom referi, deci, mai ales la sfertul de secol început în 1948 și încheiat în 1973, când Craiova lui Oblemenco rata pe nedrept primul ei titlu de campionă, la golaveraj în fața lui Dinamo, dar devenea pentru toată țara „campioana unei mari iubiri“.

Craiova de dinaintea erei lor

Înainte de aceste începuturi, însă, au mai existat și alte încercări, în perioada interbelică. În 1915, în Craiova se consemnau deja șapte cluburi de fotbal: Excelsior, Oltenia, Generala, Rapid, Adler, Tinerimea și Gloria. Acestea erau însă cluburi mai degrabă de amatori, formate de prieteni, și nu au avut viață lungă. Primele echipe ale Craiovei care pot fi considerate profesionale au apărut în 1921 și se numeau Craiu Iovan (sau Craiovan) Craiova, respectiv Rovine Grivița Craiova. Ambele erau cluburi private, înființate de grupuri de studenți și muncitori.

Cele două grupări aveau să se unească în 1940 sub numele de FC Craiova, o formație redutabilă la acea vreme. Aceasta a devenit prima echipă din oraș care câștiga Liga I, în sezonul 1942-1943. Dar, pentru că totul se întâmpla în plin război și mulți bărbați români erau pe front, acel campionat nu este recunoscut oficial de FRF, deci implicit nici primul titlu de campioană al orașului Craiova nu mai e menționat în statistici.

Sfârșitul FC Craiova, care a retrogradat în divizia B în sezonul 1946-1947, apoi s-a desființat odată cu retrogradarea în divizia C, în 1947-1948, a coincis cu renașterea fotbalului craiovean la o altă scară. Apărea Clubul Sportiv Universitatea, care avea să devină cea mai de succes echipă din istoria Olteniei și, poate, a României.

Înființată în epoca comunistă, dar devenită pe parcurs un simbol anticomunist

Războiul și mai ales finalul lui aveau, de altfel, să influențeze major desfășurarea evenimentelor. Odată cu victoria Aliaților și implicit a URSS, România a intrat, din zodia echipelor private, în cea a echipelor care re-

prezentau diverse instituții de stat, în special universități, dar din păcate uneori și ministere „de forță”.

Pe 5 septembrie 1948, la doar câteva luni după abdicarea regelui Mihai și instaurarea comunismului, două instituții cooperează pentru înființarea a ceea ce avea să devină una dintre marile forțe ale fotbalului românesc: Ministerul Învățământului și Uniunea Națională a Studenților din România. Cea din urmă, de altfel, avea să dea și primul nume oficial al echipei: UNSR Craiova, adică secția de fotbal a CSU Craiova, club sportiv înființat în aceeași perioadă, dar care mai includea secții de atletism, handbal, volei, tenis de masă și șah. Numele echipei de fotbal avea să se

mai schimbe de încă trei ori (din UNSR în CSU Craiova, în 1950, apoi în Știința, în 1953, respectiv în Universitatea, în 1966), abia ultimul fiind definitiv.

Interesant este că echipa cu origini în comunism avea să devină, pe parcurs, un simbol al rezistenței anti-comuniste și un ghimpe în coasta puterii politice discreționare de la București, care de altfel a favorizat mereu marile rivale ale Universității: pe Steaua și Dinamo. Cităm din superbul text „Continetul craiovean“, scris de jurnalistul Traian Ungureanu:

„Universitatea Craiova a pierdut mereu în fața regulilor. Și a celor drepte, și a celor strâmbe. Cea mai mare echipă românească de club de

FC Craiova, rezultatul interbelic cu succes efemer al fuziunii dintre Craiovan și Rovine

24 octombrie 1943: pe Tineretului nu se juca doar fotbal. În plin război, fundația culturală Regele Mihai organiza „Săptămâna Olteniei”, pe stadionul inaugurat 10 ani mai devreme, chiar în prezența familiei regale

după război nu e încă bine așezată în istorie. Echipa a fost o capodoperă, dar n-a avut partea de protecție critică acordată automat capodoperelor.

Spre deosebire de suratele ei care atârnă înrămate în muzee, Craiova n-a fost mai întâi descoperită de exegeți și apoi, în urma sfatului lor insistent, adoptată de public. Universitatea a venit la noi făcând drumul invers: descoperită entuziast de public, capodopera a fost omologată mult prea târziu de juriu. Așa a pierdut Universitatea în fața regulii care spune că arta adevărată răzbește.

A doua oară, Universitatea a pierdut în fața regulii care spune că, în România comunistă, istoria nu o fac valorile, ci Partidul, iar istoria sportului e, prin hotărâre de partid, subordonată Ministerelor sale cele mai credincioase: Securitatea, Apărarea, Internele.

Nimeni nu poate da înapoi Universității victoriile interzise acum 20 de ani. Însă datoria plăsată în contul nostru de Universitatea Craiova e enormă. Capodopera craioveană poate fi restituită. Trebuie să scriem acum adevărul despre istoria pe care am lăsat-o singură atunci.”

Un titlu oficial pierdut, unul neoficial câștigat pentru vecie: „Campiona unei mari iubiri”

Primul meci oficial al echipei, cel cu CFR

Filiași, avea să fie consemnat de ziarul local Înainte, care nota: „Pe terenul sportiv din Filiași a avut loc duminică, 5 septembrie 1948, un match de football între studenții craioveni și echipa CFR din localitate. De la început, matchul s-a desfășurat sub dominația feroviară, care s-au bucurat de o mai bună condiție fizică și pregătire tehnică.”

Acel prim meci din istoria Științei avea să se termine 6-3 pentru Filiași. De altfel, primul sfert de veac al clubului, adică cei 25 de ani cuprinși între înființare și primul titlu de campioană, avea să fie unul mai degrabă mediocru. În ultimul an al acelei perioade, însă, în sezonul 1972 – 1973, se naște o scânteie. Primii mari fotbaliști ai Universității (Oblemenco, Deselnicu, Țărălungă, Marcu) aveau să strângă în jurul lor o echipă adevărată, care în acel an termina la egalitate cu Dinamo campionatul, însă își trăia și primul mare furt comis de comuniști: titlul era pierdut la golaveraj după ce Ministerul de Interne se asigura că adversarii echipei sale nu opuneau rezistență. Acea primă mare hoție a fost, de altfel, momentul când Adrian Păunescu a dat echipei porecla care dăinuie și astăzi: nu am fost campionii României, însă am devenit semioficial „campiona unei mari iubiri”.

În sezonul imediat următor, odată cu intrarea oficială în anul 26 de existență,

avea să vină și mult așteptatul, ba chiar meritatul, primul titlu. Echipa a continuat să fie o forță până în 1976, anul în care Oblemenco s-a retras și Universitatea a intrat într-un foarte scurt declin, încheiând sezonul pe un neobișnuit loc 6. La doar doi ani după aceea, însă, mugurii unei echipe chiar și mai mari, Craiova Maxima, vor fi apăruți, odată cu Cupa României obținută în 1978.

Craiova lui Oblemenco a dat tonul schimbării: „am avut revelația vieții autentice”

Despre incredibila generație Craiova Maxima născută atunci s-a tot scris și continuă să se scrie. Gașca nebună și neînfricată condusă de Balaci a fost, poate, cea mai viguroasă, mai atrăgătoare și mai eroică generație din întreg fotbalul românesc. Poate că magia generației lui Oblemenco, însă, a fost mai degrabă uitată. Vom încheia periplusul nostru prin începuturile Științei, așadar, tot cu un pasaj din editorialul lui Traian Ungureanu citat și mai sus. Cu explicațiile unui bucureștean care s-a îndrăgostit de Știința încă din epoca Oblemenco, privind-o la televizor, pentru că Știința era, cu adevărat, cu totul altceva:

„Am văzut prima oară 11 oameni îmbrăcați în culorile Craiovei, într-o seară caldă de vară, la București. Aveam 14 ani, nu știam decât să țin cu Dinamo și auzisem, în treacăt, pe scara blocului ceva neclar despre «oltenii lui Oblemenco». Nu mai țin minte scorul. Știu doar că Universitatea a trecut peste Rapid aproape fără să atingă gazonul. Atunci, în 1972 sau în 1973, am avut senzația acută că am ceva nou, ceva în sfârșit nou. Văzând atunci Craiova, am înregistrat ca pe o concluzie impresia că am văzut prima abatere de la norma reciclată fără încetare de cluburile mari ale momentului.

Nu joacă, în definitiv, Steaua și Dinamo mereu același fotbal și nu e acesta fotbalul prescris de alcătuirea lumii în care trăim?, m-am întrebat atunci. Și nu e Universitatea Craiova, cu fotbalul ei frenetic, dovada că există lumi paralele? Lumi neatinsse de dicteul apăsător al vieții înregimentate? Am avut, adică, revelația vieții autentice.”

1951: lotul echipei numită la acea vreme CSU Craiova, înaintea a ceea ce avea să fie primul meci al Universității în Cupa României, cu Constructorul Craiova (6-0)

24 iunie 1973: Căpitanul Oblemenco, provocator înaintea meciului decisiv cu UTA, de la Arad. Și arădenii, și clujenii de la CFR au jucat pentru Dinamo atunci, în ceea ce avea să rămână cunoscută drept „Duminică rușinii fotbalului românesc”

Victoria cu Steaua din noiembrie 1989 sau cum a dat Universitatea semnalul Revoluției române

Victoria din Ghencea de pe 29 noiembrie 1989, cu doar câteva zile înaintea Revoluției care a înlăturat dictatura comunistă, este una emblematică pentru revolta care fremăta în România acelor zile. Este, de asemenea, ultimul succes în Ghencea al Științei Craiova.

Contextul politic și viscolul schimbării

La acea dată, Zidul Berlinului căzuse deja, iar Ungaria, Cehia și Polonia ieșiseră și ele din comunism. Doar România rămăsese încă prizonieră în întuneric, foame și frică, la finele celui mai cumplit deceniu din istoria ei modernă. În multe cercuri se simțea însă furia împotriva regimului și se puteau ghici murgurii exploziei care va fi început, oficial, în Timișoara, doar 17 zile mai târziu. Fotbalul, probabil cel mai important fenomen de masă al timpurilor de ieri și de azi, fierbea el însuși,

oglundind starea cetățenilor țării.

Și ce echipă mai potrivită să dea semnalul schimbării decât cea care luptase dintotdeauna împotriva sistemului dictatorial: Universitatea Craiova venea într-un București în care liderii comuniști erau deja înspăimântați. Cu doar 3 săptămâni înainte jucaserăm acasă cu Dinamo, într-o partidă a cărei televizare a fost probabil rapid regretată de conducerea TVR de la acea vreme. Niciodată nu a fost mai adeverată expresia „îi urcăm pe garduri” decât la acel meci cu Dinamo, unde în tribunele înțesate de lume exista o furie aproape palpabilă, al cărei efect a fost plumbul din picioarele

dinamoviștilor, dar mai ales teama arbitru-lui, care a părut în mai multe rânduri că se teme să sancționeze prea aspru intrările unori dure ale fotbaliștilor noștri. Am învins cu 1-0, dar mai ales am reușit să facem dictatura însăși să se teamă.

Trei săptămâni mai târziu, la București, jucam în fața mai-marilor partidului și a lui Valentin Ceașescu însuși. Am făcut-o cu aceeași furie fecundă și neînfricăată care avea să ne aducă, la finalul celui sezon emblematic pentru istoria întregii Românii, cupa și campionatul. Comuniștii nu au mai făcut greșea-lă să televizeze partida, însă efectele acestei decizii au pus și mai mare presiune pe mai marii partidului prezenți la meci. Se spune că 5000 de olteni au luat drumul Bucureștilui, într-o zi geroasă și viscolitoare în care în aer mirosea a speranță și revoltă. Mulți simțeau, ca să parafrazăm o piesă emblematică pentru acele vremuri, că este viscolul schimbării.

Amintirile marelui meci, povestite chiar de către cei care au fost în Ghencea

Pentru a avea o imagine cât mai fidelă a celui derby de poveste, vom apela la mărturiile ale celor prezenți la meci, spectatori sau chiar participanți direcți, pe teren. Următoarele memorii sunt adunate fie din interviuri de presă, fie din cărți, fie de pe comunitatea craiova-maxima.ro, care a servit mulți ani drept principal forum de discuții pentru suporterii Universității.

„Aveam 15 ani în noiembrie 1989, am mers la București cu trenul, de la Slobozia, unde locuiam, alături de alți doi prieteni. Cum am ajuns, ne-a oprit poliția și ne-a confiscat conservele. Cred că eram vreo 5000 de oameni, acum mă gândesc

Trei dintre artizanii evenimentului istoric din sezonul 1989 – 1990: Sorin Cârțu, Gică Popescu și Ștefan „Fane” Cioacă, preparatorul fizic al Științei.

cât curaj ne-a trebuit, pe vremurile alea! Când au intrat echipele pe teren am amuțit și am surzit de emoție. Jucătorii noștri, în tricourile alea cu fulgerul pe piept, îmi păreau toți mai înalți de doi metri. Îmi amintesc că steliștii erau foarte nervoși, mai ales Hagi și Balint. Gică Popescu a fost imperial, nu a pierdut absolut nicio minge, însă cel mai bun de pe teren a fost Dănuț Bică, cu o clasă peste Hagi. A fost 0-0 la pauză, iar Balint a dat gol la începutul reprizei a doua. Apoi a venit penalty-ul lor, la 1-0. Pe atunci erau multe fete și femei în galerie și îmi amintesc că un grup de fete din spatele meu au început să plângă atunci când arbitrul le-a dat 11 metri gazdelor. A bătut Balint în dreapta lui Crișan, dar acesta s-a întins uluitor și a scos în corner. Nu mi-a venit să cred. Din momentul ăla Steaua s-a pierdut cu firea, iar noi am luat foc, pe teren și în tribune. A venit minutul 70, când Bică a luat o acțiune pe cont propriu, pe stânga, și a finalizat cu șut în vinclu după o combinație cu Ciurea. Apoi, în 76, tot Bică îl lansează pe Fane Stoica, care face o fentă a la Cârțu, îl culcă pe Bumbescu, apoi și pe Lung, și s-a făcut 2-1. Era incredibil, pe stadion se auzea doar galeria noastră, am cântat mereu, am aplaudat, erau inclusiv foarte multe fete și femei în galerie. Lider era Barză. După meci, eu și ceilalți doi prieteni am plâns tot drumul de fericire. Voiam să meargă trenul la nesfârșit și drumul să nu se mai termine. Îmi amintesc și azi mirosul gazonului înghețat, scandările noastre curajoase și zâmbetul misterios al lui Dănuț Bică." **(Serdar)**

„Mi-a rămas în minte meciul cu Steaua de la București, cel din noiembrie '89. Știu că l-am ascultat la radio. Eram în clasa a IV-a și foarte emoționat. A fost ultima noastră victorie cu Steaua în deplasare. Au marcat Stoica și Bică. În acel sezon, Universitatea condusă de Sorin Cârțu a dat tonul revoluției în fotbal." **(Ady G)**

„Cele mai dragi amintiri îmi rămân cele legate de ultima victorie în Ghencea, cea din '89. Îmi aduc aminte de ninsoarea aia, de golurile lui Stoica și Bică, de penalty-ul ratat de Balint, de cronometrul tabelii care se opriște în minutul 90, deși arbitrul prelungise cu multe minute, în speranța că ne egalează ceașei. Ce să mai vorbesc de atmosfera fantastică din tribune, cum am luat-o la vale alunecând pe zăpadă la golurile noastre, cum îi strigam lui Valentin Ceașescu «Nu ți-l dăm pe Gică!» și cum nu ne venea să credem că am învins scârbele alea comuniste." **(Lebowski)**

„N-am văzut acel Steaua – Universitatea din '89, că nu s-a televizat. Dar știu că taică-miu a venit acasă rangă de fericire datorită lui, cu flori pentru maică-mea și dulciuri pentru mine și soră-mea." **(TOV)**

„Steaua conducea cu 1-0, iar Balint se pregătea să execute un penalty. I-am spus lui Hagi, care era lângă mine, că dacă ratează îi batem! La care Hagi mi-a zis: „vă mai dăm două!”. Portarul nostru, Crișan, a apărut, iar peste zece minute, Fane Stoica a egalat. Apoi, Gică Popescu a făcut o recuperare, balonul a ajuns la mine, am driblat vreo trei jucători ai gazdelor și de la 20 de metri am trimis balonul în vinclul porții lui Silviu Lung! Au înghețat toți generalii din tribuna oficială a Stelei, probabil și Valentin Ceașescu. Era și frig, așa că au înghețat și la propriu, și la figurat." **(Dănuț Bică)**

„Steaua domină prima repriză. În minutul 24, Crișan e bătut, dar pe linia porții apare, magistral, Emil Săndoi, care degajează. Un minut mai târziu, Iovan lovește bara din lovitură liberă. Deși e ger, pe oltenii din tribună îi trec toate apele. Arbitrul Adrian Moroianu anunță pauza, 0-0. Miile de oameni din peluza Craiovei se tem: «Doamne-ajută, măcar de-ar rămâne așa».

Dar Dumnezeu se face că nu aude. La două minute de la reluare, Balint găsește breșă într-un careu supraaglomerat, trage cu sete din 10 metri, Crișan plonjează, dar mingea zboară în plasă: 1-0 pentru Steaua. Cârțu se agită ca un leu și urlă la fundașii Craiovei. Balint era omul lui Zanfir. «Niculeeee!» Peste un sfert de oră, Olaru cade cu mâna pe minge în careul propriu. Nici vorbă de menținere, dar Moroianu nu scapă ocazia. Valentin Ceașescu veghea de la oficială. Penalty pentru Steaua. Oltenii din tribună închid ochii. Balint își potrivește mingea. Crișan, tânărul portar al Craiovei, față în față cu «călăul» lui Schmeichel și al Danemarcei. Balint șutează, dar Dumnezeu își întoarce fața către Universitatea: Crișan se întinde cât poate și apără! Cârțu țopăie pe margine. În tribună, oltenii se uită la ceas. Mai e o jumătate de oră. «Dacă...?». Gică Popescu își vede antrenorul țipând pe margine.

Se apropie de tușă. «Ce e, nea Sorine?». «Pe ei, Gică, că-s prăbușiți!».

Am ajuns în minutul 71. Craiovenii se aruncă în atac. Bumbescu recuperează mingea și o trimite spre Lung. Dar nu o lovește cu suficientă forță, iar Ștefan Stoica simte asta și țâșnește să recupereze. Silvică, portarul de legendă al Craiovei Maxima, ajuns între timp la Steaua, încearcă să o ajungă, dar alunecă, Stoica preia și, din apropierea liniei porții, din unghi, o trimite în plasă. Fanii înfășurați în fulare și steaguri alb-albastre sunt în delir. Privesc tabela. Steaua 1 – U Craiova 1. Apoi privesc ceasurile. Mai sunt 18 minute. Enorm!

Steliștii nu concep să nu câștige și năvălesc peste careul lui Crișan. Acolo, însă, Gică Popescu și Săndoi sunt stăpânii absoluți. În tribună, oltenii se întreabă unul pe altul – «cât mai e, frate?!». E minutul 75. Steaua domină, dar Gică Popescu recuperează o minge în jumătatea proprie. Înaintează vijelios cu mingea la picior și îi pasează lui Bică. Dănuț Bică, fostul coleg al lui Hagi la Luceafărul, ajunge la 20 de metri de poarta lui Lung. Își simte piciorul drept zvâcnind, mingea devine veritabil trasor, Lung se întinde la maximum, dar balonul scutură vinclul: 2-1 pentru Craiova!

Craiovenii se aruncă peste Dănuț Bică, cel care a marcat, probabil, golul vieții! Generalii de la tribuna oficială mai că nu se freacă la ochi de uluire. Valentin e negru de furie.

Finalul e dramatic. Mingile zboară spre careul lui Crișan, Gică Popescu, Săndoi și Zanfir sunt mereu la datorie. Moroianu își privește cronometrul.... Fluier final! Universitatea învinge Steaua la ea acasă, după ce tocmai îngenunchese Dinamo pe Central! Silviu Lung nu s-a putut abține și a venit în vestiarul oltenilor lui. «Vă felicit din toată inima, bravo Sorine, bravo băieți!...»" (extras din cartea **Gică Popescu – Viața mea**, autor **Daniel Nanu**).

Și cam așa a fost.

Momente de legendă cu Știința, la 75 de ani

Facem pentru voi o trecere în revistă a principalelor borne parcurse de Universitatea, în cei 75 de ani de existență.

5 SEPTEMBRIE 1948

Un grup de studenți și profesori de la Universitatea din Craiova înființează o echipă de fotbal a instituției de învățământ. O numesc UNSR Craiova și joacă primul meci la Filiași.

1953

După ce se numește și CSU Craiova, între 1950 și 1953, echipa își ia un nume care se va păstra și ca poreclă, multe decenii mai târziu: Știința. În aceeași vară, pe banca echipei vine Nicolae Oțeleanu, care o promovează în premieră în Divizia B, chiar de la debutul ca antrenor.

1957 - 1958

Știința Craiova promovează iarăși în Divizia B, după ce câștigă seria a III-a a Diviziei C, sub comanda lui Bondoc Ionescu-Crum.

1963 - 1964

Eram încă în B când se apelează iarăși la Nicolae Oțeleanu. La fel ca la prima numire a acestuia, efectul e imediat. După ce reușise prima promovare în Divizia B cu un deceniu înainte, Oțeleanu reușește și prima promovare în A, după o ultimă etapă în care accesarea pe prima scenă se joacă pe viață și pe moarte, în trei. Dumitru Lovin este eroul Științei din teren, cu un gol și o pasă de gol în victoria decisivă cu Metalul Târgoviște: 3-0.

1966

Întoarcerea fiului rătăcitor și numele nou, care va dăinui pentru totdeauna. În vara lui '66 se petrec două evenimente cruciale: Știința își schimbă numele în Universitatea, iar Ion Oblemenco revine la Craiova, după doi ani în priebeie, la Rapid. Figură charismatică, aproape mitologică, atacantul Științei e golgheterul României chiar în acel final de sezon, cu 17 goluri, iar Știința termină în premieră pe podium, pe locul 3. Erau zorii unei prime generații istorice.

Figura emblematică a lui Oblemenco, colorizată și recondiționată cu mijloace moderne

29 OCTOMBRIE 1967

Se inaugurează stadionul „Central”, viitorul Ion Oblemenco, la acea dată cel mai mare stadion din țară. Acesta i-a fost casă Universității timp de 47 de ani și tot pe el se vor obține cele mai mari performanțe din istoria clubului.

Stadionul „Central”, la scurt timp după finalizare, fotografiat din avion

1969

Universitatea joacă primul ei meci european, în Cupa Balcanică, cu sârbii de la FC Bor.

1972 - 1973

Cu o echipă care gravita în jurul unor fotbaliști fabuloși ca Oblemenco, Deselnicu, Țărălungă sau Strâmbeanu, Universitatea termină la egalitate de puncte cu Dinamo, însă pierde titlul la golaveraj. În semn de frondă pentru noua hoție de la București, Adrian Păunescu vine cu porecla care va dăinui și ea: „campioana unei mari iubiri”.

1973 - 1974

În sfârșit, primul campionat. La doar un an distanță, „Știința” repară marea nedreptate din anul precedent și cucerește primul titlu de campioană, de această dată devansând cu un punct pe aceeași Dinamo.

Eroii primului titlu de campioană, fotografiați omagial pe treptele Universității din Craiova

VARA LUI '74

Ce-ar fi fost dacă...? În vara care a urmat primului titlu, Nicolae Dobrin e transferat la Craiova, chiar la dorința lui, în ciuda furiei autorităților comuniste. Se antrenează toată vara cu Universitatea, însă comuniștii aveau să ne învingă iarăși: dau ordin de la București, iar Dobrin e nevoit să se întoarcă la Pitești.

3 IULIE 1977

Prima Cupă și răsăritul „Maximei”. În ultimul sezon al lui Nelu Oblemenco la Craiova, Universitatea ocupă un dezamăgitor loc 6 la final de campionat. Reușește însă să câștige prima cupă a României, după un 2-1 cu Steaua în finală, marcatori Balaci și Cârțu. Echipa de start din acea finală combina veterani din prima mare generație a Științei (Marcu, Purima, Boldici) cu tineri care vor fi construit o generație chiar și mai mare: Balaci, Crișan, Cârțu, Cămătaru, Donose, Beldeanu.

Un Ilie Balaci la 20 de ani, erou al finalei Cupei României '77, aici față în față cu Dumitru Moraru

3 IULIE 1978

A doua Cupă a României e cucerită relativ ușor, într-o finală cu Olimpia Satu Mare. Se termină 3-1, după ce Craiova conduce cu 3-0, prin golurile lui Cârțu, Cămătaru și Marcu.

Căpitanul Ștefănescu ridică a treia cupă a României și al șaselea trofeu major din istoria Științei, după un sezon fabulos

7 NOIEMBRIE 1979

Primul mare succes european al Științei, un 4-0 la general cu Leeds United. Returul avea loc pe legendarul Ellan Road, unde viitoarea Craiova Maxima avea să se impună cu același

scor ca la Craiova: 2-0, goluri Cârțu și Beldeanu. Întreaga Românie trăiește meciul grație comentariului entuziast al lui Sebastian Domoziță, care țipa în microfon: „Mă simt oltean chiar și la Leeds!”.

1979 - 1981

Poate cei mai buni 2 ani pe plan intern. După al doilea titlu de campioană, cucerit în vara lui 1980, următorul sezon al Diviziei A aduce și primul „event” istoric. Cu legenda Ion Oblemenco antrenor al formației, Universitatea obține al treilea trofeu de campioană, dar și a treia cupă a României, după un 6-0 în finala cu Poli Timișoara.

3 MARTIE 1982

La Craiova, pe un central plin ochi, vine poate cel mai mare nume din istoria duelurilor europene ale Universității: Bayern Munchen. Într-un meci fierbinte, început la ora 14, Bayern învinge cu 2-0, după două reușite superbe ale lui Breitner, respectiv Rummenigge. Un cunoscut gazetar glumea amar, după meci, că Breitner ne-a înscris cu un șut de la Filași, iar Rummenigge cu unul de la Strehaia. Două săptămâni mai târziu, în retur, Știința reușește un lăudabil 1-1 la Munchen, după un gol al lui Ion „Gheorghiuță” Geolghău.

TOAMNA LUI 1982 ȘI PRIMAVARA LUI 1983

Cel mai entuziasmant parcurs european. Știința începe Cupa UEFA cu o victorie cu 3-2 la general cu Fiorentina, în primul tur. Apoi, în șaisprezecimi, dispune clar de Shamrock Rovers, 5-0 la general. Optimile și sferturile aduc două noi calificări entuziasmante, 2-1 la general cu Bordeaux, respectiv un 3-3 istoric cu Kaiserslautern, unde ne calificăm grație golurilor mai multe marcate în deplasare. Suntem opriți abia în semifinale, de Benfica, după un tur terminat la egalitate la Lisabona, dar un retur în care am dominat și am făcut doar un dezamăgitor 1-1.

Fotografie pentru istorie: Costică Ștefănescu și Alain Giresse, legende naționale ale României și Franței, fac schimb de fanioane înaintea meciului retur dintre Universitatea și Girondins de Bordeaux

6 IULIE 1983

O Maximă în cea mai bună perioadă a ei învinge iarăși Poli Timișoara în finală și obține cea de-a patra Cupă a României, după o dublă a lui Rodion Cămătaru, 2-1 scor final. Universitatea pierduse iarăși titlul cu câteva zile înă-

inte, după o „învârteală” de la București a lui Dinamo, cu sprijinul Ministerului de Interne.

TOAMNA LUI 1983

Craiova, echipă națională. Până și Bucureștiul e silit să recunoască superioritatea netă a Universității, iar Naționala României termină campania de calificare la Euro 1984 cu 14 fotbaliști de la Universitatea în lot.

Nu e Universitatea Craiova, ci Naționala României, în preliminariile Euro 1984

5 NOIEMBRIE 1986

Inevitabilul apus al Maximei. În turul II al Cupei UEFA, meciul retur, la Craiova sosea teoretic neînsemnata Dundee United. Veneau însă după un 3-0 clar în tur, iar Universitatea reușea doar 1-0 pe Central, în retur, și era eliminată prematur din competiție. Din fosta Craiova Maxima, în acel meci cu scoțienii au mai început doar patru dintre numele mari: Negrilă, Ungureanu, Geolghău și Cârțu.

1990 - 1991

A treia mare generație a Craiovei aduce al doilea „event” din istorie. Poate de așteptat, primul sezon al României libere coincide cu succesul pe toate planurile al Universității. Cu Sorin Cârțu pe bancă, aceasta reușește să câștige al patrulea titlu de campioană și a cincea cupă a României.

Cu un echipament memorabil, deși poate nu cel mai discret, Universitatea cucerește al doilea event din istorie, în primul sezon complet de după Revoluție

26 Iunie 1993

A șasea cupă a României. Cu doar un an înainte ca secția de fotbal să se dizolve și istoria Științei să se întrerupă pentru aproape 20 de ani, aceasta reușește o ultimă zvâcnire: învin-

Continuarea, în pagina 8 ➔

ge cu 2-0 pe Brăila și cucerește iarăși Cupa României, cu golurile marcate pe final de Vasc și Craioveanu. Același Craioveanu termină sezonul de Divizia A în calitate de golgheter, însă Universitatea se clasează doar pe 3.

7 SEPTEMBRIE 2013

Primul meci de după renaștere. După mulți ani fără fotbal, Clubul Sportiv Universitatea își reînființează secția de fotbal, oferind drept de folosință pentru marcă și palmares entității private care investește și acum la Știința. Primim, la fel ca noua echipă a lui Adrian Mititelu, un loc „onorific” în Divizia B, după o decizie a FRF îndelung comentată și regretată ulterior chiar de conducerea echipei. Primul meci este pe Ion Oblemenco, cu Gloria Bistrița, în fața a circa 12.000 de spectatori și se încheie cu o remiză la 1.

31 MAI 2014

O nouă promovare în prima divizie. După un meci de foc la Reșița, cu Metalul, Universitatea promovează matematic în Liga I, sub conducerea lui Gabi Balint, cu un gol marcat de Silviu Izvoranu.

27 MAI 2018

A șaptea Cupă a României și primul trofeu după 25 de ani de pauză este câștigat pe Arena Națională, la București, unde s-au deplasat în corpore aproape 30.000 de olteni. Am jucat cu pe atunci divizionara secundă FC Hermannstadt și am învins cu 2-0, prin golurile reușite de Gustavo și Mitriță.

Peluza Științei la finala Cupei din 2018, cu galeria afișând un mesaj memorabil: „După zeci de ani agonizanți de la ultima încoronare / Știința, te vrem din nou triumfătoare!”

22 MAI 2021

A opta Cupă a României, câștigată în plină pandemie, la Ploiești. Universitatea întâlnește Astra Giurgiu, o echipă deja retrogradată, care practic își juca ultimul meci la nivel înalt. Învingem surprinzător de greu, după 1-1 în timp regulamentar și 3-2 după prelungiri. Ivan și Nistor au marcat primele două goluri, iar reușita decisivă a fost a lui Vladimir Screciu.

2 SEPTEMBRIE 2023

La aniversarea celor 75 de ani de istorie, Universitatea pierde la scor de ne reprezentare la București, în Ghencea, cu FCSB. Deși echipa a dezamăgit teribil, cei circa 1000 de suporteri din peluza Științei au fost din nou la înălțime.

După 16 ani de eșaloane inferioare, Știința începe să devină mare

Primul deceniu de Știința Craiova a fost unul de tumult și nesiguranță. Abia după 6 ani de existență, în 1954, la un an după ce-și schimbase numele din CSU în Știința, echipa promovează în liga secundă. Antrenor, Nicolae Oțeleanu. Acesta va fi fost primul mare brăilean din istoria Universității Craiova, cu mulți ani înaintea altui mare regretat: Nicolae Tilihoi. Aceasta este o scurtă istorie, mai puțin știută, a celor două promovări în „B” ale Universității, respectiv a promovării în „A”.

Un brăilean și un brașovean, artizanii primelor promovări din C în B

Om al disciplinei de fier, cu studii de ofițer, dar și de cavalerie, „Lache” Oțeleanu a apucat să se bucure de libertatea și romantismul fotbalului din perioada interbelică. Acesta a jucat pentru Sparta București și Sportul Studentesc, în țară, dar și patru sezoane la Sporting Chișinău, precum și câteva meciuri în campionatele din Polonia și Grecia.

Intrarea României în război îl găsește pe Oțeleanu pe frontul de est, de unde se întoarce cu patru decorații. La puțin timp după „eliberarea de sub jugul fascist” (fostul fotbalist va fi primit o medalie care chiar așa se numea), brăileanul vine antrenor pe filieră militară, la Armata Craiova, în 1953. Doar un an mai târziu ajunge la Știința, pe care, grație stilului său atent la detalii și cazon, o promovează imediat în Divizia B, pentru prima oară în istoria echipei. Nu reușește însă să se mențină în al doilea eșalon și retrogradează după doar un an de ligă secundă.

Timp de 3 sezoane, Știința nu mai găsește drumul Diviziei B. Abia pe 6 iulie 1958, Știința Craiova reintră în B după o victorie în meciul decisiv cu Unirea Râmnicu Vâlcea. Antrenor la acea vreme era Bondoc Ionescu-Crum, sportiv român cunoscut mai ales în orașul natal, la Brașov, unde dă și numele unei străzi. Spre deosebire de Oțeleanu, care fusese fotbalist în tinerețe, Ionescu-Crum făcuse carieră de sportiv în atletism, având un record național la săritura în lungime, cu 7.03 metri. De altfel, este primul român care a depășit bariera de 7 metri la această disciplină. Ca atlet, Ionescu-Crum deține un titlu de vicecampion balcanic și o participare la

Trei generații de antrenori ai Științei în aceeași fotografie: Ștefan Coidum, Nicolae Oțeleanu, Constantin Oțet

Jocurile Olimpice de la Berlin, în 1936. Se face antrenor de fotbal imediat după participarea pe front și rămâne pe banca Științei în mai multe sezoane de ligă secundă.

Promovarea în A: victorie entuziasmantă cu Târgoviștea, cu aparatele de radio la ureche, pe frecvența Pașcani

Zbaterea din Divizia B ține 6 sezoane, iar pentru prima promovare în A conducerea echipei se hotărăște, în vara lui 1963, să-l readucă pe bancă pe Oțeleanu. La fel ca la prima promovare, cea din C în B, efectul Oțeleanu este imediat. Promovarea s-a jucat în trei până în ultima etapă a sezonului '63-'64, când trei echipe se băteau pentru un singur loc: Știința Craiova și Metalul Târgoviște erau la egalitate de puncte cu un meci rămas de jucat, iar Poiana Câmpina era la doar un punct în spatele celor două. Știința își joacă marea șansă la Craiova, unde doar o victorie la trei goluri cu rivala Metalul le-ar fi asigurat promovarea. Poiana Câmpina spera și ea în acea ultimă etapă la Pașcani, unde o victorie coroborată cu un egal la Târgoviște, între Metalul și Știința, ar fi dus Câmpina pe prima scenă.

Presa vremii rememorează tensiunea de pe stadionul Tineretului: „Stadionul geme, n-ai loc să arunci un ac! Știința e cu un pas în Divizia A”. Pasul este făcut grație unui meci fabulos al lui Dumitru Lovin. După ce Anton deschide scorul pentru studenții olteni, intră în scenă Lovin, care marchează golul 2 și apoi dă și un assist pentru Onea, la a treia reușită. Scor final, 3-0, și Universitatea ia astfel fața Târgoviștei la rezultatele directe, pentru că în meciul tur de la Metalul pierduse cu 3-1. Câmpina e și ea învinsă la Pașcani, 2-0, dar deja nu mai conta. Știința Craiova era, pentru prima oară în istoria ce dura deja de 16 ani, în divizia A.

De la acea promovare în A, Știința nu a mai retrogradat practic niciodată. Nu punem, desigur, la socoteală retrogradările „faimoase” cu Dinul Staicu și Adrian Mititelu, din 2005 respectiv 2011, deoarece instanța a demonstrat că societățile respective erau doar copii care își arogau fără drept palmaresul și marca Universității Craiova.